

Hồi 21

Thiên Cơ Liên Hoàn Cửu Nguyên Trận

Cống Bắc cười xong, nghiêm mặt hỏi lại:
- Bốc huynh định giữ đệ lại ư?

Nhất Chi sợ đôi bên hiểu lầm định lên tiếng khuyên Nhân Y đừng có nói bóng như thế nữa, nhưng ông ta lại nghĩ chắc sui gia mình có dụng ý gì, nên ông chỉ trả lời Cống Bắc rằng:

- Ngũ Lão Phong trên Lư Sơn này, đệ chỉ là một nửa chủ nhân thôi, còn một nửa thuộc quyền của Kính Thành huynh. La huynh nên nghe lời Kính Thành huynh mà ở lại đi.

Cống Bắc tức giận khôn tả, nghênh ngang đi luôn. Nhân Y thấy Cống Bắc giận, lại lên tiếng cảnh cáo:

- Nếu huynh không chịu nghe lời đệ khăng khăng đi như vậy thế nào cũng làm hại võ lâm đồng đạo, mang tội vào thân. Lúc ấy đừng có trách đệ không cho huynh hay trước đây nhé.

Cống Bắc không quan tâm điều đó cứ cắm đầu đi thẳng.

Hoán Nhiên nghĩ ngợi một chút tìm ra một kế, liền kéo Cống Bắc lại khuyên rằng:

- La huynh, định lực uy ẩn trong ba mươi năm trời của huynh đâu rồi, tai kiếp của võ lâm sắp tới chẳng lẽ huynh còn không hiểu ý nghĩa lời nói của Bốc huynh hay sao?

Cống Bắc đáp:

- Việc gì xin cứ nói rõ, đệ chịu đựng không nổi rồi.

Nhân Y thủng thẳng đi đến trước mặt Cống Bắc vái một cái và nói:

- Cống huynh ẩn tu ba mươi năm rồi mà tính nết vẫn chưa thấy sửa đổi chút nào.

Cống Bắc xấu hổ mặt đỏ bừng, tưởng Nhân Y cố ý diễu cợt mình liền trợn một bên mắt lên hừ một tiếng, rồi trả lời:

- Thế ra huynh cố ý chọc tức đệ đây, sự thực đệ đã tức giận đâu, đệ chỉ muốn đi đến chỗ Ứng Lão Ma ngay để lấy Tục Đoạn Thần Dao đây chứ.

- Cống Bắc huynh không nên rời khỏi Lư Sơn, và từ hôm nay trở đi huynh hãy tạm xếp tính hào phóng lại, giả bộ đau ốm dùng nội công làm chân tay tê tái như phế nhân vậy.

Cống Bắc nghe nói giận dữ quát tháo:

- Tại sao đệ lại phải giả vờ đau yếu? Ai bảo võ công của đệ đã mất một nửa. Họ Bốc kia, bạn...

- Bây giờ người trên giang hồ ai mà chả biết huynh với Nguyên nhi đã đấu một trận chí tử, và các huyết quản của Nguyên nhi đã bị nứt rạn sắp chết đến nơi, và công lực của huynh đã bị phá mất một nửa...

Nhất Chi cũng xen lời nói:

- La huynh đã quên đệ bảo Thất Thất loan tin đó đi khắp nơi hay sao?

Cống Bắc trợn tròn xoe đôi mắt lên hỏi:

- Thế ra các người đã âm mưu từ trước rồi. Chẳng hay các người làm thế là có ý gì?

Nhân Y đáp:

- Nhất Chi huynh xếp đặt như vậy tất phải có thâm ý, nếu huynh không nghe lời Nhất Chi huynh mà tự do hành động. Sau này người chính phái trong võ lâm có bị tai ách gì, huynh sẽ phải gánh vác hết trách nhiệm.

Cống Bắc không phục đáp:

- Dù đệ có giả bộ đau yếu nằm trên Lư Sơn này đi chẳng nữa, thiên hạ ai biết được tin ấy.

- Võ Lâm Song Thánh giao du khắp thiên hạ, bây giờ cả hai đều hữu sự, các người quan tâm đến hai bạn sẽ đến hỏi thăm an ủi, rồi bảo họ loan truyền đi. Như vậy liệu thiên hạ có biết rõ chuyện này không?

- Huynh bảo đệ nên giả bộ như thế nào?

Nhân Y đưa hai viên thuốc, một vàng một đen cho Cống Bắc, và nói:

- Giả bộ đau yếu không khó khăn gì hết, huynh cứ lấy viên thuốc vàng này hòa vào nước xoa lên mặt, còn viên đen thì nuốt đi rồi vận công chỉ trong chốc lát huynh sẽ biến thành người gù ngay.

Tính Cống Bắc rất nhanh nhẩu bảo làm là làm liền, ông ta đỡ lấy viên thuốc làm ngay. Quả nhiên trong chốc lát đã biến thành một người gù, mắt vàng khè như đau ốm lâu ngày, giọng nói lại khàn khàn như kẻ khí bất túc chết đến nơi vậy.

Ông ta lại vận khí thử xem, thấy công lực của mình không suy yếu chút nào. Lúc này ông ta mới phục tài Nhân Y và khen ngợi rằng:

- Bốc huynh, đệ thành kính phục huynh đấy!

Nhất Chi đỡ lời:

- La huynh ở lại trên này càng lâu bao nhiêu, càng phục tài của huynh ấy bấy nhiêu cho mà xem.

Cống Bắc định nói thêm thì Nhân Y cười ha hả đỡ lời:

- Bây giờ đệ phải xin phép quý vị xuống núi ngay.

Mọi người nghe nói đều kinh ngạc, hỏi duyên cớ. Nhân Y nghĩ ngợi giây lát để tóm tắt cho mọi người hay:

- Sau khi đệ hạ sơn đã điều tra ra mấy việc rồi. Điều thứ nhất, tử điểm nho nhỏ ở dưới chân núi, chủ điểm tên là Hồ Quý đã bỏ đi từ hồi tết năm ngoái. Đồng thời lại có người chứng thực đêm hôm trừ tịch, Nguyễn Trấn Nhi (cha của Nguyễn Thông) có vào trong tử điểm đó dùng cơm. Như vậy đủ thấy Trấn Nhi bị giết hại ở trong khu núi này và sự bỏ đi của Hồ Quý rất đáng nghi.

Đắc Mộng xen lời hỏi:

- Trừ tịch năm kia Cống Bắc đệ ở đâu thế?

Cống Bắc nghĩ ngợi rồi đáp:

- Lúc đó đệ ở trên Thiên Sơn.

Cống Bắc nói tiếp:

- Còn việc thứ hai là việc gì thế?

- Việc thứ hai đệ phát hiện gần Kim Lăng một Cống Bắc giả hiệu tóc đỏ, đã sai Mai Sơn Nhị Hữu đưa thơ đến Lư Sơn hẹn ngày thách đấu.

Nhất Chi gật đầu đáp:

- Phải, Mai Sơn Nhị Hữu có đem thơ đến Lư Sơn này thật, nhưng lúc này được cô Tích Tố cháu cung của La huynh lật mặt trái của tên giả hiệu ngay tại chỗ.

Cống Bắc nghe nói vội hỏi:

- Tố nhi có tới Lư Sơn này à? Hiện giờ cháu nó ở đâu hả Thẩm huynh?

Nhất Chi biết Cống Bắc rất thương người cháu đó liền vừa cười vừa đáp:

- La huynh cứ yên trí, chẳng lẽ huynh không tin được người Lư Sơn này hay sao. Đệ chắc hiện giờ cô ấy đang đi tới chân trời góc biển để tìm kiếm huynh đó.

- Con nhỏ ấy đại đột thật, kiếm mỗ làm chi?

Thẩm Nhất Chi liền kể chuyện con dâu mình gặp Tích Tố thế nào cho Cống Bắc hay. Nghe xong Cống Bắc rất cảm động đáp:

- Thế ra các bạn không nghi ngờ đệ là kẻ thù đã giết Thẩm hiền điệt đấy!

Đắc Mộng vừa cười vừa nói:

- Nếu chúng tôi coi huynh là kẻ thù thì khi nào lại cho Nguyên nhi hạ sơn. Chẳng lẽ mấy lão già ở Lư Sơn lại sợ một mình La huynh sao?

Cống Bắc cảm động vô cùng nói tiếp:

- Sự thật chỉ mình Nhất Chi huynh, đệ cũng địch không nổi rồi, huống hồ còn mấy huynh nữa. Kể cũng may mắn cho đệ lắm.

Thấy câu chuyện của các người càng nói càng xa. Nhân Y vội ngắt lời:

- Việc thứ ba là chuyện Nguyên nhi ở trên núi Võ Đang bị té xuống vực thẳm. Việc này không phải do Dương Thái tên đồ đệ phản nghịch của tiểu đệ ra tay, và cũng không phải Ngọc Quài Bà Bà của phái Võ Đang đẩy nó rớt xuống. Sự thực thì bên trong có người hãm hại nó, tới giờ đệ vẫn chưa điều tra ra kẻ đó là ai.

Việc thứ tư là lão già họ Ngụy, Bang Chủ của Cái Bang bị lão già họ Đàm, Võ Lâm Nhất Quái, đã thương rồi mất tích.

Việc thứ năm Tử Diễm Thần Ma Đường lão nhi mới gặp cháu gái của La huynh đã có lòng thương ngay, và đã khảng khái tặng cho nàng cây sáo ngọc tía mà xưa nay lão quý hơn tính mạng.

Việc thứ sáu Nguyên nhi rất tốt số, đã kết giao với cháu cung của huynh rồi lại kết giao với cháu gái của Võ Lâm Nhất Quái, một cô gái điều ngoa kỳ quái, nhưng lại là đồ đệ cung của Ngọc Tiên Tiên Tử.

Nói tới đó, Nhân Y ngừng giây lát đưa mắt nhìn Đắc Mộng nói tiếp:

- Sở dĩ Nguyên nhi kết giao với con nhỏ họ Đàm đó là hoàn toàn vì huynh.

Thanh Sam Dật Sĩ rất cảm động đáp:

- Sở dĩ ai trông thấy Nguyên nhi cũng phải thương, là vì y rất đại thể và hiếu tính nết của người.

Nhân Y lại nói tiếp:

- Việc thứ bảy là không ngờ Võ Lâm Nhất Quái ấy lại là giả, y đánh lừa con nhỏ lấy được đôi Âm Dương Song Ngọc Bội, nhưng mất lại Lục Như Thần Châu, nhờ vậy Nguyên nhi mới thoát chết.

Việc thứ tám tình hình trong võ lâm đã ẩn phục một tai biến lớn sắp bùng nổ đến nơi. Đệ đang điều tra thì gặp tin Nguyên nhi, bắt buộc bỏ dở kế hoạch để trở về đây cứu cho thằng nhỏ. Việc này chỉ có Vương lão tam với Âm Dương Song Sát là biết rõ đầu đuôi, chờ họ đến chúng ta sẽ biết.

Ông ta không nói chuyện Tích Tố bị thương sợ Cống Bắc lo âu, ai mưu hại Trấn Vũ, cho Nguyên Thông uống thuốc Kháng Nguyên Cương Dương, ông chưa điều tra ra. Nhưng không riêng Nhân Y, mấy người có mặt tại đó cũng đã nghĩ ra hung thủ là ai rồi. Vì chưa có chứng cứ chính đáng nên không ai dám vạch rõ tên đấy thôi.

Cống Bắc cũng đem những việc gần đây mình điều tra ra thế nào kể cho mọi người hay:

- Việc Nguyên Thông xuống núi giương cây phướn đi kiếm đệ sinh ra không bao lâu đã truyền đến tai đệ. Đệ theo dõi y một thời gian, đã phát hiện một vài điểm khả nghi, nhưng không muốn ra mặt gây hấn với nó liền lên núi Võ Đang bàn chuyện với Tỷ Hư sư đệ... Ngờ đâu đệ tới đến núi Đông Bách đã có một người nông dân đưa cho đệ một tờ giấy trắng trong đó có viết đến một việc rất đáng ân hận, có liên quan đến sư môn của đệ. Trong giấy còn bảo đệ đến Tây Tạng sẽ có người chỉ cho một đường sáng suốt. Câu chuyện ân hận đó đã làm cho đệ nhưc đầu mấy chục năm nay, bây giờ nhất đáng hay tin đó khi nào chịu bỏ, vội đi Tây Tạng ngay. Ngờ đâu khi tới Tây Tạng đệ mới biết mình mắc hợm. Khi đệ về đến Trung Nguyên đã lỡ mất cuộc đại tế của Võ Đang. Những việc xảy ra trong khi đệ đi vắng đều có người cho đệ biết hết, vì thế đệ mới phải vội đến đây để giải thích cùng quý vị.

Ông ta vừa dứt lời Nhất Chi đã nói ngay:

- Huynh đã trúng kế điệu hổ ly sơn. Tên đó không để cho huynh tham gia đại tế, lại để cho huynh có đủ thời giờ về kịp khiến huynh có miệng mà không sao nói lên lời đủ để thấy mưu kế của người đó rất tinh tế.

Đắc Mộng xen lời hỏi:

- Chẳng hay La huynh bị mắc hợm đi Tây Tạng làm việc gì thế, huynh có tiện nói rõ cho mọi người biết không?

- Câu chuyện đó là vì cuốn Thuần Dương Chân Kinh của sư thúc tổ.

Nhân Y cười ha hả:

- Thực là huynh không kiểm gần mà lại chạy đi kiểm xa. Trái lại, đệ không tìm lại được đọc qua cuốn phổ đó rồi.

Cống Bắc kinh ngạc hỏi:

- Nhân huynh nói mau, huynh được trông thấy cuốn sách đó ở đâu?

- Ngay trong tay cháu gái của huynh chứ còn ở đâu nữa.

- Hà, hà... Không ngờ con nhỏ lại giỏi hơn ông nó.

Nói tới đó, bỗng Cống Bắc nhồm lên nói tiếp:

- Đệ phải đi kiểm con cháu ngay mới được, bằng không để mất cuốn chân kinh ấy thì ân hận lắm.

Hoán Nhiên lại lên tiếng:

- Việc gì La huynh phải nóng lòng sốt ruột như thế. Tin huynh bị thương nặng đồn ra thế nào cô cháu chả tới đây thăm nom.

Cống Bắc vừa cười vừa đáp:

- Phải đấy, tới Lu Sơn này đệ mới biết còn nhiều chỗ kém người xa.

Mọi người ai cũng phải phì cười. Hoán Nhiên phải đi kiểm Tục Đoạn Thần Dao nên nghe xong câu chuyện vội đứng dậy cáo từ:

- Tuy đệ không dám nói khoác là đi gây sự với Ứng Thành Luân, nhưng dù sao đệ cũng phải điều tra lại lịch của y đã, vì vậy đệ cũng phải đi trước một bước mới được.

Nói xong, y đi liền. Nhân Y nhìn Nhất Chi nói tiếp:

- Hiện giờ Lu Sơn đây đã biến thành đất thị phi, trước kia chúng ta ẩn cư nên không đề phòng gì hết, nhưng bây giờ phải đem cái trò Kỳ Môn mà chúng ta đã nghiên cứu ra để bố trí lại khu núi này. Bằng không kẻ gian tà lẫn vào lúc nào chúng ta cũng không hay.

Nhất Chi gật đầu đáp:

- Vừa rồi chúng ta quan tâm về sự an nguy của Nguyên Thông người nào người nấy đều thất thần để cho Thần Thâu đến gần chúng ta mới phát giác, vì vậy đệ đã có ý tổ chức lại sự canh phòng địch xông pha vào địa phận của khu núi này.

Cống Bắc có vẻ không tin hỏi:

- Bốc huynh, tài ba về y học của huynh rất thần diệu ai cũng biết rồi, chẳng lẽ cả kỳ môn học huynh cũng dám tranh tài với Nhất huynh sao?

Nhất Chi vừa cười vừa đỡ lời:

- Không những kỳ môn học của Kính Thành huynh còn cao hơn đệ một mực, và ngay cả nội công, đệ chắc Cống Bắc huynh còn phải chịu phục Kính Thành huynh là khác.

Kính Thành chỉ mỉm cười không nói năng gì hết.

Lúc ấy Tú Lan đã nhẹ nhàng bước vào thưa:

- Nguyên nhi đã tỉnh táo rồi. Thưa cha, con phải chú ý điều gì nữa không?

Nhân Y ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Trong lúc những đường huyết mạch chưa nối liền con chỉ cho nó uống chút nước nhân sâm với hoàng tinh thôi, để nó tỉnh dưỡng chứ đừng cho nó tức giận gì hết. Cha với mấy vị đây cũng không phải tới thăm nó nữa, con cứ theo lời cha dặn mà trông nom nó được rồi.

Tú Lan vâng lời quay vào.

Hay tin Nguyên Thông đã tỉnh, Cống Bắc vui vẻ vô cùng.

Ngày hôm sau, Nhất Chi, Kính Thành bắt đầu trồng lại những cây cối chung quanh Minh Hiền Tiểu Trúc, xếp thành Thiên Cơ Liên Hoàn Trận để bảo vệ lấy Minh Hiền Tiểu Trúc. Thiên Cơ Liên Hoàn Cửu Nguyên Trận này là của Nhân Y với Nhất Chi nghiên cứu mấy chục năm mới thành công. Trong đó có bao hàm Cửu Cung Bát Quái Kỳ Môn Dịch Số thâm ảo vô cùng. Hai vị kỳ nhân này đã tốn mười mấy ngày trời mới bố trí gần xong trận đó.

Trong lúc hai người đang nghĩ cách đặt mặt trận thì bỗng thấy Tú Lan khóc lóc chạy tới. Nàng thấy Nhân Y chỉ nói được một câu:

- Mời cha về xem lại mạch của Nguyên nhi xem sao.

Nhân Y với Nhất Chi đều biến sắc mặt vội chạy vào phòng của Nguyên Thông.

Khi hai người vào tới trong phòng thấy trên người Nguyên Thông có một cái kim rớt xuống, hai đầu đều dính máu tươi. Sắc mặt Nguyên Thông nhợt nhạt, trống ngực còn đập nhưng hai mắt vẫn nhắm nghiền. Nhân Y thấy vậy hoảng sợ vô cùng, ứa hàng lệ ra.

Quý vị nên rõ những cái kim đó nối ba mươi sáu đại tử huyết, bây giờ một cái kim rớt xuống, một mạch của Nguyên Thông đã đoạn tuyệt, tính mạng của chàng không còn bảo tồn được nữa.

Nhất Chi thấy Nhân Y ứa nước mắt ra cũng đau lòng vô cùng, với giọng run run hỏi:

- Chẳng hay còn cách gì nữa không, hử Bốc huynh?

Kính Thành lắc đầu đáp:

- Chỉ tại Tú Lan sơ suất làm uống bao nhiêu tâm huyết của đệ.

Đắc Mộng ở bên ngoài đỡ Tú Lan vào, Tú Lan nghe thấy cha nói, khóc oà lên nói:

- Tội con đáng chết thực, không ngờ cái kim nó tự động bật ra.

Kính Thành nghe thấy con gái nói như vậy kinh ngạc vô cùng vội hỏi lại:

- Con nói gì thế? Cái kim tự bật ra ư?

Tú Lan gật đầu, vừa khóc vừa đáp:

- Sáng nay con vẫn thấy nó nhắm mắt ngủ say, nên không dám gọi nó, cứ ngồi cạnh trông nom, bỗng nghe thấy tiếng hô hấp, con mở to mắt nhìn thấy ngực Nguyên nhi phập phồng, tiếp theo đó cái kim này tự động bật ra. Và con thấy nó há mồm thở hơi nên vội chạy đi mời cha vào ngay.

Nhân Y không do dự gì hết giơ tay ra thăm mạch của Nguyên Thông thử xem, kinh ngạc đến nỗi ông ta há mồm hồi lâu không nói được nửa lời.

Nhất Chi thấy vậy vội hỏi:

- Cái gì thế hử Bốc huynh?

Kính Thành vẫn không trả lời cứ yên lặng như trước. Nhất Chi, Đắc Mộng và Tú Lan, ba người hồi hộp vô cùng.

Đang lúc ấy Cống Bắc ở ngoài cửa phòng lớn tiếng hỏi:

- Các người làm gì thế?

Vì tiếng hỏi rất lớn, Nhân Y giật mình đánh thót một cái như vừa nằm mê mới thức tỉnh vậy. Ông ta lộ vẻ kinh ngạc giơ hai tay xua đuổi người ra khỏi phòng, ngay cả Tú Lan cũng không cho ở lại, mồm khẽ nói:

- Tôi có chuyện muốn nói, xin mời quý vị ra ngoài thảo đường vì bây giờ Nguyên nhi nó đang vận dụng nội công quý vị đừng quấy nhiễu nó.

Mọi người ra thảo đường, chưa kịp ngồi xuống, Tú Lan đã vội hỏi:

- Thưa cha, Nguyên nhi còn hy vọng sống sót hay sao?

Nhân Y cười ha hả, thái độ thất thường càng làm cho mọi người lo âu.

Cống Bắc không nhịn được liền lớn tiếng quát hỏi:

- Kính Thành huynh làm gì thế? Điền rồi hay sao?

Nhân Y nín cười nghiêm nét mặt đáp:

- Nguyên nhi đã thoát chết rồi.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>